

davatel jenom potud, pokud je vydavatelem, a jenom o oněch změnách, které nastaly v době jeho vydavatelství.

Právo vydávati periodický list je právem ryze osobním, které zaniká tím, že vydavatel oznámí úřadu, že se vydavatelství vzdává. Již tím, že st-l oznámil úřadu, že se dnem 14. srpna 1934 vzdává vydavatelství časopisu »Pracujuča Molod«, přestal býti vydavatelem a tím zanikla jeho povinnost a jeho právo hlásiti úřadu další změny v poměrech tohoto periodického listu. Nebyl tedy ani povinen, ani oprávněn oznamovati úřadu údaje týkající se nového vydavatele, tím méně »stanovit za sebe zástupce«, jak uvedl st-l ve svém oznámení ze 14. srpna 1934 a jak opakuje ve stížnosti.

Oznámení, že chce býti vydavatelem, musí a může učiniti jedině nový vydavatel sám, neboť tímto projevem přejímá vůči úřadu povinnosti a závazky stanovené zákonem o tisku (zák. čl. XIV:1914). Tyto závazky nemůže pro něho založiti projev nezmocněné osoby jiné. Nový vydavatel nezmocnil st-le, aby za něho učinil oznámení úřadu, a proto st-l nebyl k tomuto oznámení oprávněn. V důsledku toho nebyl úřad povinen vzít na vědomí st-lovo podání, kterým oznámil úřadu jméno a byt nového vydavatele.

Když tedy úřad toto st-lovo oznámení nevzal na vědomí, neporušil tím žádné subjektivní právo st-lovo. Úřad nebyl ani povinen vyzvati ho, aby předložil prohlášení nového vydavatele, že hodlá pokračovati ve vydávání řečeného periodického listu, když st-l ani sám netvrdil, že učinil oznámení jako zástupce nového vydavatele, nýbrž uvedl výslovně, že ho ustanovuje za svého nástupce, k čemuž ovšem — jak bylo shora uvedeno — neměl práva.

#### Č. 13.049.

**Z e m ě d ě l s t v í : \* Ustanovením § 4 zák. čl. XXXI:1879 nelze odůvodniti zákaz vyklučení lesa jedině z tohoto důvodu, že by přeměna jeho k účelům jiné kultury vyžadovala značného finančního nákladu.**

(Nález z 9. listopadu 1937 č. 2394/35-3.)

V ě c : František G. a Hermína G. v Užharodě proti rozh. min. zemědělství v Praze z 27. prosince 1934 o přeměně lesní půdy.

V ý r o k : Naříkané rozhodnutí se zrušuje.

D ů v o d y : Nař. rozhodnutím nevyhověl žal. úřad v pořadí instančním žádosti st-lů o povolení přeměny lesní půdy, ležící v obvodě obce Habury, ve výměře 45.18 ha podle § 4 zák. čl. XXXI:1879 na polnohospodářské pozemky (louku a ornou půdu). Rozhodnutí odůvodnil tím, že jde o lesní půdu, porostlou jednak velmi řídkým starým porostem bukovým, jednak přirozeně vzniklými mladými skupinami různých listnatých dřevin, o půdu, která by mohla býti s úspěchem a trvale přeměněna na půdu zemědělskou jen tehdy, byla-li by provedena její úprava, spojená s finančním nákladem. Proti povolení se staví i poloha této

půdy svojí odlehlostí v kraji, v němž okolní obce mají pro své zemědělské podnikání dostatečné množství půdy, již nutno v řádné pastviny a louky upravit. Povoláním nových ploch pastevních by se nyníější stav divokých a řádně neobhospodařovaných ploch opět rozšířil.

O stížnosti bylo uváženo:

St-lé žádali o povolení přeměny lesní půdy na jinou kulturu (louky a ornou půdu). Zem. úřad žádost zamítl, odvolávaje se na ustanovení § 4 zák. čl. XXXI:1879, a žal. úřad nevyhověl odvolání st-lů, vycházejce patrně ze stejného základu právního. Dovolání § 4 zák. čl. XXXI:1879 stanoví, že klučení se zakazuje v takových lesích, jichž odstraněním by se otevřela cesta rozšiřování vátého (létacího) písku, aneb jichž půda není trvale způsobilá k jinému hospodářskému obdělání (orná půda, louka, zahrada, vinice), a že lesy na takové půdě se nalézající musí býti bezpodmínečně zachovány. Vzhledem k tomu bylo zkoumati, má-li výrok žal. úřadu oporu v cit. zákonném ustanovení. Žal. úřad odůvodňuje zamítnutí žádosti předně tím, že půda, o jejíž přeměnu se žádá, by mohla býti s úspěchem a trvale přeměněna na půdu zemědělskou jen s finančním nákladem. Zákonné ustanovení (§ 4 zák. XXXI:1879), o něž se nař. rozhodnutí v prvé řadě opírá, nevidí však v nutnosti finančního nákladu překážku povolení přeměny kultury a žal. úřad tímto odůvodněním implicity uznává, že sporná půda by byla — ovšem po jisté úpravě — trvale způsobilou k jinému hospodářskému obdělávání. Leč ani druhý důvod, který žal. úřad uvádí pro svůj výrok, žádost zamítající, že totiž pro odlehlost půdy, jež má býti přeměněna, od okolních obcí by se přeměnou rozšířil stav řádně neobhospodařovaných ploch pastevních, není v cit. ustanovení § 4 zák. čl. XXXI:1879 uveden. Nemá tedy výrok žal. úřadu opory v jím ne sice výslovně, ale dle smyslu dovolaném ustanovení zákona a stížnost právem to vytýká.

Poněvadž pak žal. úřad nař. rozhodnutí o žádný jiný právní předpis neopřel, nemohl nss zkoumati, zda by nař. rozhodnutí nemohlo obstáti s hlediska jiného ustanovení platného právního řádu. Nař. rozhodnutí bylo proto zrušiti podle § 7 zákona nss č. 164/1937 Sb., aniž se soud musil zabývati dalšími námitkami, které stížnost uplatňuje.

#### Č. 13.050.

**Samospráva obecní. — Zemědělství. — Řízení před nss: I. \* Přírážka k dani pozemkové na úhradu nákladu na obecního hlídače polního podle § 25 obec. fin. nov. č. 329/1921 Sb. ve spojení s § 18 čes. zákona o polním puchu č. 76/1875 z. z. čes. je veřejnou dávkou ve smyslu § 13 odst. 2 lit. b) zákona o nss č. 164/1937 Sb. — II. \* Náklad na obecního polního hlídače rozvrhnouti jest podle § 25 obec. fin. nov. č. 329/1921 Sb. ve spojení s § 18 zákona o pol. puchu č. 76/1875 z. z. čes. na držitele pozemků svěřených pod jeho dohled jen podle míry pozemkové daně, kterou platí z pozemků dohledu obecního polního hlídače svěřených.**

(Nález z 9. listopadu 1937 č. 13.782/37.)